

မျိုး:

မြန်မာပြည်အပြင်ဘက်

၂၀၁၇ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေ(ဝတ္ထုရှည်)ဆုရှင်

အခန်း (၁)

ညကား အားလုံးကို အမှောင်ဖြင့် ဖုံးထားဆဲ။

သက်ရှိဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်း၏ ကြီးစိုးမှုအောက်တွင် ပြားပြားဝပ်နေအောင် ငြိမ်သက်ငုံ့လျှိုးလျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော်ကား အိပ်မပျော်သေး။

အမြဲတမ်းသာ သည် အတိုင်းသွားရလျှင် ခက်ရချည့်ဟု တွေးပြီး ရင်မောနေမိသည် ။ ဆန်က ကုန်ပြီ။ မနက်ချက်ဖို့ ပင် မရှိတော့။

ကြက်ဥဝယ်ထားတာကလည်း နှစ်လုံး သုံးလုံးသာ ရှိတော့၏။

ပြီးတော့..။

ကျွန်တော် ဆက်မတွေးချင်တော့၊ တွေးလေ အသည်းနာလေ။

အသည်းနာလေ နောင်တရလေ ဖြစ်ရပြီ။

နောင်တမီးတောက်သည် ကျွန်တော့်အား မသေမချင်း ညည်းဆဲလျက် နေတော့မှာ လား။

နိုင်ငံခြားကို ကျွန်တော် အထင်ကြီးခဲ့သည် ။

အထင်ကြီးခဲ့တာမှ ရိုးရိုးပင်မဟုတ်။

နိုင်ငံခြားသွားလျှင် သေချာပေါက် ငါ့ဘဝ ပြောင်းရမည်ဟု

အထင်ကြီးခဲ့တာမျိုး ဖြစ်သည်။ ။

သို့နှင့် ကျွန်တော် လူသူအရောက်အပေါက်များ သော၊ အဆင်ပြေသူ လည်း များ သော မလေးရှားကို ရွေးခဲ့၏။

အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကြားမှ မရအရကြိုးစားကာ ထွက်ခဲ့သည်။ ။

ယခုတော့ ကြည့်။

ထမင်းတစ်နပ်ပင် မလေးရှားရောက် အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ် သည့် ကျွန်တော့်အဖို့ ခက်ရပြီ။

"ရှေ့ကို ခုန်ကူးတော့မည်ဆိုရင် ကိုယ်ကူးမယ့်နေရာကို အရင်ကြည့် ရတယ်။ အဲသလိုမကြည့်ဘဲ ကူးလိုက်လို့ ကိုယ်ကျတဲ့ နေရာက ဒုက္ခတွင်းကြီးဖြစ်နေရင်.. ဟင်း.. ဟင်း..."

မြန်မာပြည်မှ ထွက်မလာခင်တုန်းက အလုပ်ရှင်သူဌေး တစ်ယောက် ပြောဖူးတာကို သတိရမိ၏။

ထိုစဉ်ကတော့- "ခင်ဗျား အလုပ်ထက်တော့.. သာပါတယ်ဗျာ.."ဟု ကျွန်တော် ပြောပစ်ခဲ့သည်။ ။ ယခု ထိုအလုပ်ရှင်နှင့် ပြန်တွေ့လျှင် "ခင်ဗျား ဗိုက်ထဲ.. ပုဏ္ဏားလေးများ ရှိသလား"ဟု မေးလိုက်ချင်သည်။ ။ မှ နံတာမှ ကွက်တိ။

ကျွန်တော် ကျသည့်နေရာက ဒုက္ခတွင်းပင် မဟုတ်။

အော့နှလုံးနာစရာ ရွံရှာဖွယ် မစင်တွေနှင့် ပြည့်နေသည့် တွင်းကြီး။

‘ဂျီဟိုးဘာရူး’.. တဲ့ ။

ကျွန်တော် ပထမဆုံးခြေချခဲ့ရသည့်မြို့။

အဲဒီမြို့နာမည်ကို မလေးရှားမြေပုံထဲ လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ရှာ

တော့ မလေးနိုင်ငံ၏ နယ်စပ်၊ စင်ကာပူနိုင်ငံနှင့် နယ်နိမိတ်ချင်း ထိစပ်
နေသည့်နေရာဟု တွေ့ရသည်။ ။

မလေးရှားနိုင်ငံ၏ မြို့တော် ကွာလာလမ်ပူနှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာ
ဝေးသောနေရာ၊ ငါးနာရီခန့် ကားစီးရသော နေရာ။ မတွေ့မမြင်ဖူးသေး
သော ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်၊ ရင်ခုန်သံအသစ်၊ မျှော်လင့်ချက်အသစ်တို့ ဖြ
င့် ကျွန်တော် တက်ကြွနေခဲ့မိသည် ကတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်စောင့်နတ်
၏ လှည့်စားမှုပင် ဖြစ်နေလေမည် ထင်ပါသည်။ ။

ယခုတော့ ကြည့်။

နေရသည့်အဆောင်က နှစ်ထပ်တိုက် အအိုအမင်းကြီးမှာ ဖြစ်၏။ အ
ခန်းပေါင်း ဆယ်ခန်းလောက်တွင် အလုပ်သမားပေါင်း လေးဆယ်ခန့် ပြု
တ်နေရသည် ။ အားလုံးမှာ မြန်မာအလုပ်သမားများ ချည်း ဖြစ်၍
ကြီးကြီးမားမား ပြဿနာမဖြစ်နိုင်ဟု ထင်ရသော်လည်း အားလုံး ဘုမ
သိ ဘမသိနှင့် အေးဂျင့်လူများ ဖြစ်နေရခြင်းက ပြဿနာ။

မလေးရှား အလုပ်သမားလောကတွင် အေးဂျင့်ကောလ်လင်းနှင့် သူ
ဌေး ကောလ်လင်းဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိ၏။

သူဌေးကောလ်လင်းကတော့ ရှင်းသည်။ ။

ကျန်းမာရေးကိစ္စတို့ အထိ သူဌေးနှင့် အလုပ်သမား တိုက်ရိုက်ထိ
တွေ့ ဖြေရှင်းနိုင်သည်။ ။ မကျေနပ်လျှင်လည်း လျော်ကြေးပေးပြီး ကိုယ့်
တိုင်းပြည်ကို ပြန်နိုင်သည်။ ။ သူဌေးကောလ်လင်းနှင့် လာခွင့်ရသော အ
လုပ်သမားများ တွင် အခက်အခဲဟူ၍ မရှိသလောက်ပင် ရှားသည်။ ။ သိ
ပ်ပြဿနာ မရှိ။

အေးဂျင့်ကောလ်လင်းက ထိုသို့မဟုတ်။

မည်သည့်နေရာမှ သူဌေးနှင့် တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ခွင့်မရ။ သေရေးရှင်
ရေးဖြစ်လျှင်ပင် ကြားထဲမှ ခံထားသော အေးဂျင့်ဆိုသူတို့ က ကိုင်ထား
တတ်သည်။ လစာရှင်းလျှင်လည်း အေးဂျင့်မှ တစ်ဆင့် ရှင်းပေးသည်။
ကျန်းမာရေးဆိုလျှင်လည်း အေးဂျင့်ကိုဆက်သွယ်ပြီး ဆေးရုံဆေးခန်း
သွားရသည်။ သူဌေးက အေးဂျင့်ကောလ်လင်းများကို လျစ်လျူရှု၊ မျက်
ကွယ်ပြုထားတာ များ သည်။ သေကာမှ သေရော။ အေးဂျင့်ကောလ်လ
င်းဆို လှည့်၍ ပင်မကြည့်။

ကျွန်တော်တို့ အဆောင်ရှိ အားလုံးက အေးဂျင့်ကောလ်လင်းများ ဖြ
စ်ကြသည်။ သိ၍ မသိ၍ ရွေးချယ်လာခဲ့ကြခြင်းမဟုတ်။ မြန်မာပြည်မှ
ပွဲစားများက လွတ်လိုက်သည် နှင့် အေးဂျင့်ကောလ်လင်းမှန်းလည်း မ
သိ၊ သူဌေးကောလ်လင်းမှန်းလည်း မသိ ထွက်လာခဲ့ရတာမျိုး ဖြစ်သည်
။

ယခုတော့ အားလုံးဒုက္ခရောက်ပြီ။ စားစရာ မရှိတော့။

လကုန်ပြီး၍ ခုနစ်ရက်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီ။

မလေးရှား အလုပ်သမားဥပဒေအရ ခုနစ်ရက်အတွင်း လစာမရလျှ
င် သက်ဆိုင်သည့်နေရာကို တိုင်နိုင်သည်။ ။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ မှာ သူတို့ ထံသွားပြီး တိုင်ဖို့ မဆိုထားနှင့် စား
ဖို့ ပင် ခက်နေရပါပြီကောလေ။

"ဒေါက်.. ဒေါက်"

အတွေးဝင်္ကပါထဲ လမ်းစပျောက်နေတုန်း
အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် ကျွန်တော် လန့်သွား၏။ သည် အချိန်ကြီး
ဘယ်သူခေါက်တာလဲဟု တွေးရင်း အသက်ရှူသံကိုပင် အရေးတကြီး

ထိန်းထားမိလိုက်သည်။ ။

"ဒေါက်.. ဒေါက်.. ဒေါက်"

"အဆိုး.. အိပ်ပြီလား.. အဆိုး"

သေချာပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်နေပြီ။ ဘယ်သူလဲ။ ထဖွင့်သင့်၊ မဖွင့်သင့် ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည်။ ။

"ငါပါ.. မောင်ကြည်ပါ.. မောင်ကြည်"

အသံကိုကြားလိုက်မှ ကျွန်တော် စိတ်အေးသွားရသည်။ ။

မောင်ကြည်တဲ့ ။

မောင်ကြည်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ထက် သုံးနှစ်လောက် စောရောက်နေသော ရန်ကုန်သားအစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲမှ အသာထပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ကိုမောင်ကြည်နှင့်အတူ အခြားလူနှစ်ယောက်လည်း တွေ့ရသဖြင့် မျှော်လင့်မထားသော မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ။

"လာ.. အစ်ကို၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ"

ကျွန်တော်က အသံကိုနှိမ့်ပြီး ခေါ်ရင်း တံခါးကို ဝင်သာအောင် ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ။ ကျွန်တော့်အခန်းဖော်များကတော့ ထိုအဖြစ်အပျက်များကို ဘာမှ မသိ။

"ငါတို့ .. မနက်ဖြန် အလုပ်မဆင်းဘဲ နေကြမလို့ ။ ဒီအတိုင်းသာ ငြိမ်ခံနေရင် အေးဂျင့်က ငါတို့ ကို အမြဲအနိုင်ကျင့်နေမှာ ပဲ။ အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ အခန်းကို လာပြောတာ"

ကြားကြားချင်း ကျွန်တော့်မှာ စိုးရိမ်စိတ်တို့ ဖြင့် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိ

သည်။ အေးဂျင့်ကို 'အဲသလို ဆန့်ကျင်လို့ ရပါ့မလား' တွေးရင်း ကိုမောင်ကြည်တို့ အဖွဲ့ကို အသာအကဲခတ် ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။

သူတို့ အဖွဲ့က တကယ်ဆုံးဖြတ်ထားကြသည့်ဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို သာ စိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

ကျွန်တော် အပြေးအလွှား စဉ်းစားရတော့သည်။ တကယ်တော့ သူတို့ ကသာ ကျွန်တော့်ကို အရေးတယူ လာပြောလို့ သာ ပြောနေကြတာ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်က သိပ်အရေးပါလှသည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်က လူသစ်။

စရောက်တာမှ ခြောက်လကျော်ကျော်လေးပဲ ရှိသေး၏။

သူတို့ က ခေါင်းဆိုခေါင်း၊ သူတို့ က ပန်းဆိုပန်း၊ သူတို့ အလိုလိုက်ရန်သာ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်။ သူတို့ ထက် ပိုကောင်းသော အတွေးအခေါ်မျိုး ကျွန်တော့်မှာ ရှိနိုင်လိမ့်မည်မထင်။

"အစ်ကိုတို့ သဘောပေါ့ဗျာ..၊ အတူတူပေါ့"

ကျွန်တော့်အဖြေကို ကြားတော့ သူတို့ လည်း ကျေနပ်သွားကြပုံပေါ်သည်။

"အေး.. ဒါဆိုလည်း ... မနက် အလုပ်မဆင်းနဲ့ "ဟု ဆိုကာ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားကြတော့သည်။

ကျွန်တော် တံခါးကို အသာပြန်ပိတ်လိုက်၏။ ဝမ်းရေးအတွက် အိပ်မပျော်နိုင်ဖြစ်နေသူ ကျွန်တော့်အဖို့ အေးဂျင့်ကို ဆန့်ကျင်မည်ဟု သိလိုက်ရတော့ ပိုလို့ ပင် မျက်စေ့များ ကြောင်လာတော့သည်။

တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်လျှင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး၏ ဘဝများ

မှာ အေးပျင့်လက်ထဲမှာ ရှိသည် ။ အေးပျင့်က အကွက်ကလေးတစ်ကွက် ရွှေ့လိုက်တာနှင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ပြာကျသွားနိုင်သည် လေ။

သက်ပြင်းမောကြီးကို အထပ်ထပ်အခါခါ ချမိရပြန်၏။

ညသည် ကြောက်ရွံ့လက်စရှိသူ ကျွန်တော့်အား ပို၍ ခြောက်လှန့်ခဲ့တော့သည် ။

အခန်း - ၂

"ငါတို့ ဟာ.. ကျွန်တွေပဲ"

မလေးရှားမြေသို့ ခြေချသည့်နေ့မှာ ပင် ကျွန်တော့်အတွေးထဲ ပထမဆုံးဝင်လာသည် က ရင့်သီးလှသော ထိုစကားလုံး ဖြစ်၏။

M.A.I လေယာဉ်ကြီးပေါ်၌ ကျွန်တော်နှင့်အတူ စီးလာကြသူအားလုံး နီးပါးမှာ အလုပ်သမားများ ချည်း ဖြစ်ကြသည် ။

အချို့က သူဌေးသားများကဲ့သို့ တောက်ပြောင်သော အဝတ်အစားများ ဝတ်ကာ တက်တက်ကြွကြွ။ အချို့မှာ လင်ယောက်ျား၊ မိဘ၊ ဇနီး၊ သားသမီးတို့ နှင့် ခွဲခွာလာခဲ့ရသည့် ဟန်ဖြင့် တွေတွေဝေဝေ ငေးငိုင်နေကြ၏။

ကျွန်တော်က ထိုသို့မဟုတ်။

မိမရှိ၊ ဖမရှိ၊ တစ်ကောင်ကြွက်တစ်ယောက်ပီပီ မည်သူ့ကိုမျှ သတိမရ၊ မလွမ်းဆွတ်။ ကျွန်တော့်အား မလေးရှားထွက်လာနိုင်ရန် ငွေထုတ်ချေးလိုက်သော ဒေါ်မအေးလည်း အောက်မေ့စရာမလို။

နံပါတ်တစ်.. သူငွေကို ပြန်ဆပ်မည်။

နံပါတ်နှစ် .. ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် တိုးတက်အောင် လုပ်မည်။ ဒါပဲ ဖြစ်၏။

ယခုတော့ ထိုရည်ရွယ်ချက်အားလုံးမှာ ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော ကွာလာလမ်ပူ လေဆိပ်ကြီးအရောက်မှာ ပင် ရေပေါ်ထင်သော အရိပ်ပမာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။ ။

ကြည့်...။

လေယာဉ်ကွင်းကြီးကား ကျွန်တော် မမြင်ဖူး၊ မရောက်ဖူးသော သီးခြားကမ္ဘာတစ်ခုသို့ ရောက်သွားရသလား ထင်ရအောင် ခမ်းခမ်းနားနား သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ဖြစ်သည်။ ။

ဖုန်မရှိ။ အမှိုက်မရှိ။ တောင်းရမ်းစားသောက်သူ မရှိ။

ကျွန်တော်ကား ဘယ်သွားလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

ကြံရာမရသည့်အဆုံး အတူဆင်းလာခဲ့သော လူများ နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ ကပ်လိုက်ခဲ့တော့သည်။ ။

ခမ်းနားလှသော အဆောက်အဦများ ၊ သစ်လွင်တောက်ပသော လူများကိုငေးကာ ‘ငါ့ဘဝကို တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် လုပ်ပေးမယ့်နေရာကို ငါရောက် လာပြီကွ’ဟု အသံတိတ် ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

သို့သော် ထိုကြိုးဝါးမှုသည် ကြာကြာမခံ။

လေယာဉ်ကွင်းကြီးထဲမှ မထွက်မီမှာ ပင် လက်တွေ့ဆန်မှုက ကျောပေါ်တုတ်ကျသလို ကျလာခဲ့သည်။ ။

လေယာဉ်ကွင်းမှ အထွက် ဂိတ်ဝတွင် အပြင်ထွက်မည့်သူတိုင်း တန်းစီပြီး အစစ်ဆေးခံရသည့်နေရာ ရှိသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်သမားများ တန်းစီရသည် ကား အထွေထွေလုပ်သားဆိုသည့်နေရာ။

ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော်တို့ တန်းစီလိုက်ကြရ၏။ ကျွန်တော်တို့ နှင့်

ပါလာသော ပတ်စပို့စာအုပ်များကို ထုတ်ပြကြရသည်။ ။

အခြားလေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြဟန်တူသော အဖြူများ ၊ အမည်းများကိုကား စာအုပ်ကြည့်ပြီး ချက်ချင်း တုံးထုပေးကာ ထွက်ခွင့်ပေးတာ တွေ့ရသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ကိုကား ထိုသို့မဟုတ်။ စာအုပ်များကိုကြည့်ပြီး ထွက်ပေါက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိနေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ ။

မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ထိုကဲ့သို့ခေါ်မှန်း ကျွန်တော်တို့ မသိ။ နောက်ဆုံး မှန်များကားထားသော အဆောက်အဦကြီး၏ ထောင့်ထဲရောက်သွားမှ အဖြေက ရှင်းသွားတော့သည်။ ။

ထိုနေရာတွင် မြန်မာ၊ ဘင်္ဂလား၊ နီပေါ၊ ဗီယက်နမ်၊ ထိုင်း၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ ဖိလစ်ပိုင် စသဖြင့် လူမျိုးစုံတွေ့ရသည်။ ။

တွေ့ရသည် မှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တွေ့ရခြင်းမျိုးမဟုတ်။

စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဒုက္ခရောက်နေချိန်တွင် ကိုယ့်ထက်ဆိုးသည့် ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ချို့တဲ့ နေသော ဒုက္ခိတများကို တွေ့လိုက်ရသည့် ခံစားမှုမျိုးဖြင့် တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

အချို့မှာ ပုဆိုးကွင်းလေးပတ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မက်မက်စက်စက် အိပ်မောကျနေကြ၏။ အချို့က လူနှစ်ယောက်ဖက်စာခန့်ရှိသော တိုင်လုံးကြီးများကို ကျောမှီကာ တွေ့တွေ့ဝေဝေ ငေးငိုင်နေကြသည်။ ။ ကျွန်တော်လည်း ထိုနေရာ၌ပင် ရောယောင်၍ အများ နည်းတူ ထိုင်နေမိတော့သည်။ ။

နောက်မှ ကျွန်တော်သိရသည် မှာ ထိုနေရာသို့ အပို့ခံရသူများအား လုံး မလေးရှားသို့ အလုပ်လုပ်ရန် လာကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ။ ဘာလူ

မျိုး၊ ညာလူမျိုး မခွဲခြား။ မိန်းကလေး၊ ယောက်ျားလေး မခွဲခြား။

အရင်ဆုံး ထိုနေရာမှာ လာခေါ်မည့်သူကို စောင့်ရသည် ။ ဘယ်သူမှ လာမခေါ်မချင်း ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားခွင့်မပြု။

အချို့မှာ လာခေါ်မည့်သူမရှိသဖြင့် သုံးလေးရက်ကြာခဲ့ပြီ။

အချို့မှာ တစ်ပတ်။

ထို့ထက် ပိုကြာသည် အထိ လာထုတ်မည့်သူ မရှိပါက မလေးရှားအစိုးရ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် နီးရာအချုပ်ထဲသို့ ထည့်ထားတတ်သည် ဟု ဆို၏ ။ ကျွန်တော် ထိုင်နေရာနေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အချုပ်ခန်းနှင့်တူသော ပေနစ်ဆယ်လောက် အခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့ရသည် ။ အခန်းကို သံတိုင်များ ဖြင့် ကာထားပြီး ထိုအခန်းထဲတွင် လည်း လူမျိုးစုံရှိနေသည် ။ ဘာတွေလည်း ကျွန်တော်မသိ။

သို့သော် သူတို့ ကိုမြင်ရသည် မှာ ဂျာမန်စစ်ကားများ ထဲတွင် တွေ့ရတတ်သော ငတ်ပြတ်နေသည့် အကျဉ်းသားများ နှင့် တူသေးတော့၏။

မျက်လုံးများက အဓိပ္ပာယ်မဲ့။

နီးစပ်ရာ ကျွန်တော်မေးကြည့်တော့ တစ်လခန့်ကြာသည် အထိ လာထုတ်မည့်သူ မရှိသောကြောင့် မလေးရှားအစိုးရမှ အရေးယူခံထားရသူများ ။

ထိုသတင်းကို ကြားပြီး ကျွန်တော် လန့်သွားသည် ။

ထိုနေရာမှ ကျွန်တော်သာဆို သေကိန်းဆိုက်ပြီ။

ကျွန်တော့်မှာ အကောင်အထည်ဖော်ရမည့် အိပ်မက်များ ရှိသည် ။ ကျွန်တော် ထိုအခန်းထဲသို့ ရောက်လို့ မဖြစ်။

ပြီးတော့ ဒေါ်မအေး၏ အကြွေးများ ။

လေယာဉ်ကွင်းထဲတွင် ပင် ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ဆင်နင်းခဲ့လေပြီ...။

‘လေယာဉ်ကွင်းက စောင့်.. သူဌေးလာခေါ်လိမ့်မယ်..’

ရန်ကုန်မှ ပွဲစားက ထိုသို့ပြောလွှတ်လိုက်သည် ။

သို့သော် ယခုအထိ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရသေး။

ကျွန်တော် ခေါင်းသည် ထူရာမှ ပူ လာလေသည် ။

ညနေ လေးနာရီလောက်အချိန်မှ လက်၌ သင်္ကေတကွင်းလေးများ ပတ်ထားသော တရုတ်များ ထိုနေရာသို့ ရောက်လာကြ၏။ တရုတ်များက အသင့်ပါလာသော စာရွက်များကိုကြည့်ကာ နာမည်များကိုခေါ်သည် ။ အခြား ဘင်္ဂလား၊ နီပေါ စသည့်နေရာများကိုကား ပီပီသသ ခေါ်နိုင်သည် ။

မြန်မာနာမည်များကိုကား မခေါ်နိုင် မခေါ်တတ်ကြပေ။

မြန်မာအသံထွက်ကို ပီအောင် မခေါ်နိုင်ကြ။ အခေါ်ခံရသူများက သူတို့ ပြသောနေရာတွင် တန်းစီရပြန်သည် ။ အလုပ်သမားများမှာ ရာဂဏန်းလောက်အထိရှိရာ မညီမညာ မသပ်မရပ် တန်းစီကြသောသူများ လည်း ပါသည် ။ ထိုအခါ လာခေါ်ကြသူ တရုတ်များက ‘လိုင်း.. လိုင်း...’ဟု အော်ငေါက်ကာ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကြသည် ။

ကျွန်တော့်မှာ ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး အံ့များကို တင်းနေအောင် ကြိတ်မိ၏။ ကျွန်တော်တို့ သည် အလုပ်လုပ်ဖို့ လာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြသဖြင့် ထိုကဲ့သို့ ကန်စရာမလိုဟု ကျွန်တော် ထင်သည် ။

သူခိုးကြမ်းပိုးများ မဟုတ်။

မလေးရှားသို့ ခိုးဆိုးလုယက်ရန် လာခဲ့ကြသူများ မဟုတ်။

ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်၌ မရနိုင်သော ငွေကြေးကို မလေးရှား၌ ရနိုင်သဖြင့် ပေါင်နံ့ချေးငှား ရောင်းချပြီး လာရှာကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။

အလုပ်သမား တော်တော်များများကို ခေါ်ထုတ်သွားပြီးသည် အထိ ကျွန်တော့်နာမည်ကို အခေါ်မခံရသေး။ ကျွန်တော် မောသွားသည် ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဝယ်လက်ကို မျှော်ရသော နွားဈေးထဲမှ နွားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်မိသည် ။ ထို့ထက် ပိုဆိုးသည် က ကျွန်တော့်ဗိုက်သည် မြည်သံစွဲအလင်္ကာကို ရွတ်ဆိုစပြုလာခဲ့လေပြီ။

လေယာဉ်ပေါ်မှာ စားခဲ့သော ထမင်းတစ်ဘူးမှ လွဲ၍ အခြားဘာမှ ကျွန်တော် မစားရသေး။ အခြားသူများကတော့ ထမင်းဘူးကလေးများကို ဖွင့်ပြီး စားနေတာ တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်နှင့် မျက်မှန်းတန်းမိထားသော မိတ်ဆွေဖြစ်စ မြန်မာနှစ်ယောက်ကလည်း အေးဂျင့်များက လာခေါ်သွားကြပြီ။

မြန်မာပြည်မှ ထွက်လာစဉ်က လက်ဆွဲအိတ်အကြီးထဲတွင် စားစရာ၊ သောက်စရာများ မထည့်မိခဲ့ခြင်းကို ကျွန်တော် နောင်တရမိသည် ။ ဟိုဟိုသည် သည် ကြည့်တော့လည်း ထမင်းရောင်းသည့် ဆိုင် မပြောနှင့်၊ မုန့်ဆိုင်ပင် မတွေ့ပေ။

အပြင်ဘက်တွင် အမှောင်က စိုးစဉ်းမျှပင် မကျန်တော့။

ကြုံရာမရသည့်အဆုံး အခင်းအကျင်းမရှိသော ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပင်တုံးလုံးလှဲချပြီး ဆာလောင်မှုဒဏ်ကို အန်တုနေရတော့သည် ။

"ညီလေး... ထ... ထ"

ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။

အမှတ်တမဲ့ ခေါ်သံကြားလိုက်မှ လန့်ဖျပ်နိုးလာရတော့သည်။ ။

ကျွန်တော့်ဘေးတွင် လူတစ်ယောက် လာထိုင်နေမှန်း ထိုအခါမှ သိလိုက်ရသည်။ ။ သေချာကြည့်လိုက်တော့ လေယာဉ်ပေါ်တွင် ကျွန်တော့်ဘေးတစ်ခုကျော်မှာ ထိုင်သူ အစ်ကိုကြီး။

"ဟိုမှာ .. တရုတ်တွေ လာပြန်ပြီ။ မင်းနာမည်ပါသလား.. နားထောင်"

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း မျက်လုံးများကို ပွတ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ သတိထားကြည့်ရမှန်း သိတော့သည်။ ။

ဘယ်နေရာ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် မီးရောင်တို့ ကြောင့် ထိန်နေ၏။ သည် တစ်ခါတော့ တရုတ်များ တင်မဟုတ်၊ တခြား ဘာမှန်းမသိကြသူများ လည်း လက်၌ အပတ်ကလေးများ နှင့် ဝင်လာတာ တွေ့ရသည်။ ။

ထိုလူများက စာရွက်များကိုကိုင်ကာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခေါ်ထုတ်သွားကြပြန်သည်။ ။ သည် တစ်ခါလည်း ကျွန်တော်က မပါသေး။ သက်ပြင်းကြီးကို 'ဟူး'ခနဲ မှုတ်ထုတ်ကာ အံများကို ကြိတ်ပစ်မိလိုက်ပြန်၏။

"မင်းတစ်ယောက်တည်းလား"

ကျွန်တော့်အား နိုးဖော်ရသော အစ်ကိုကြီးမှ မေးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် အစ်ကို...၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ။ ပွဲစားက ပြောလိုက်တော့ ညနေလာခေါ်မယ် ဆိုပြီးတော့ဗျာ..."

ကျွန်တော်က စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် စကားကိုဆုံးသည် အထိ မပြောဖြစ်တော့။

"ဒီလိုပါပဲကွာ.. ကိုယ်တောင် ညနေဆိုပြီး...၊ အခု ညရောက်နေပြီ..."

"

သူက သိပ်မထူးခြားသလို အေးအေးသာသာပင် ပြောနေသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်နေမိသည်။ သို့သော် ကြာကြာမအံ့သြရ။ သူ့ထံမှ နောက်ဆက်တွဲစကားများ ထွက်လာသေးသည်။

"ကိုယ်က အလည်ပြန်တာလေ။ ခွင့်နှစ်လရလို့ ။ အခုတစ်ခါ တက်လာတာနဲ့ ဆို နှစ်ခေါက်ဖြစ်ပြီပေါ့"

"ဪ"

ထိုအခါမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားရတော့သည်။

သို့သော် မြန်မာပြည်နှင့် မလေးရှားကို ပြန်လိုက် သွားလိုက် လုပ်နေသူ မြန်မာအလုပ်သမားများ လည်း ရှိသည် ကို သိရသဖြင့် အံ့သြမှုကတော့ မပျောက်။

သူက သူ့အိတ်ကလေးထဲမှ ဖုန်းကလေးကို ထုတ်ကာ ဟိုနှိပ်သည် နှိပ် နှိပ်နေ၏။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုသာ ငေးနေမိ၏။ ဆံပင်ရှည်ရှည်များကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် စုစည်းထားသော သူ့ပုံစံက ကြည့်ကောင်းနေသည်။

အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် မြန်မာဟု ပင် ထင်စရာမရှိ။

တရုတ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ ။ မျက်နှာမှာ နီနေသည်။ သက်သောင့်သက်သာ နေလာခဲ့ဟန်တူသော သူ့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က 'လူ့အထက်တန်းစားထဲက'ဟု အထင်ကြီးစရာ ကောင်းလှသည်။

"မင်းက.. ဒါ ပထမဆုံးပဲလား"

သူ့အမေးကို ကျွန်တော် အသာပင် ခေါင်းညိတ်ပြီး ဖြေလိုက်သည်။

"အေးပေါ့ကွာ..၊ ဒီလိုပဲပေါ့.. နောက်တော့ အတွေ့အကြုံတွေက သင် သွားမှာ ပေါ့"

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်အားငယ်နေသော ပုံစံကို ကြည့်ကာ သူက ပြော လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ထိုနေ့က ပြောခဲ့သော သူ့စကားများကိုလည်း ကျွန် တော် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင် ထားခဲ့သည်။ ။

ယခုတော့ သူပြောခဲ့သောစကားများက မလေးရောက် လသားအရွယ် ကျွန်အသစ်ကလေး ကျွန်တော့်ဆီသို့ တည့်တည့်ကြီးဝင်လာခဲ့လေပြီ ။

မလေးရှားသည် သူ့ထံ ရိုက်ချိုးစွာဝင်လာခဲ့သူ ကျွန်တော့်အား ရင်ဝ ဆီးကန်ခဲ့ပါပြီကောလေ။

အခန်း - ၃

မနက်လင်းပြီ။

ခါတိုင်း အ လုပ်သွားဖို့ ပြင်ကြ၊ ရေချိုးကြ၊ ချက်ပြုတ်ကြနှင့် အုံးအုံး ညံ့နေတတ်သော ကျွန်တော်တို့ အဆောင်က တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည် ။

ညက ကိုမောင်ကြည်တို့ လူဟောင်းများ ပြောသလို ဘယ်သူမှ အလုပ်မသွားကြ။

‘ရန်ကို ရန်ချင်း မတုံ့နှင်းနှင့်’ဟူသော စကားက ကျွန်တော်တို့ အဖိနှိပ်ခံ အလုပ်သမားများကို ချွန်းမအုပ်နိုင်တော့တာ သေချာသည် ။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အသင့်အနေအထား ပြင်ထားကြ၏။

အချို့က လက်ကိုင်တုတ်များကို အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းထဲတွင် ဝှက်ထားကြသည် ။ အချို့က လက်ဖြစ်လောက်လေးခွများကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကို ထိုးထည့်ကြ၏။

ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမျှမကိုင်ထားမိ။ အတွေ့အကြုံ နုနယ်သူပီပီ ကြောက်စိတ်တို့ သာ လွှမ်းမိုးနေလေသည် ။

ရသမျှတရားစာတို့ ကို အသံတိတ် ရွတ်နေမိ၏။

ဖြစ်နိုင်လျှင် အခြားနည်းလမ်းတစ်ခုခုနှင့် ဖြေရှင်းကြည့်ရန် ကျွန်တော် ပြောကြည့်ချင်သည် ။

သို့သော် ကျွန်တော်ပြောသမျှတို့ အား "မင်းက... ဘာမှ မသိသေးပါ ဘူးကွာ..."ဟု ပြောပစ်လိုက်မည်ကို သိသဖြင့် အသာငြိမ်နေလိုက်ရ တော့သည်။ ။ တကယ်လည်း ကျွန်တော်က ကျွန်သက် တစ်နှစ်မပြည့် သေးသော လူသက်နှစ်ဆယ်စွန်းစ ချာတိတ်ကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ။

ထိုကဲ့သို့ အရေးကြုံလာရမှ ကျွန်တော်ကြည့်ခဲ့ဖူးသော ဘောလုံးပွဲကို ပြန်သတိရမိ၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အသက်မှာ ဆယ်နှစ်ပင် မပြည့်သေး။ ဘောလုံး အသင်းနှစ်သင်းမှာ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အကြိတ်အနယ် ကန်နေကြသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ဘေးမှ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကြောင့် ရန်ဖြစ်မလိုပင် ဖြစ်ဖြစ်သွားတတ်သည်။ ။

ထိုတုန်း 'မတော်လို့ ရန်ဖြစ်ရင်.. ဟိုမှာ မြင်လား.. အဲဒီအပေါက်က ပြေး'ဟု လူကြီးတစ်ယောက်က စသလိုလိုနှင့် ကျွန်တော့်ကို လာပြောသည်။ ။ ထိုလူကြီး ပြောပြီး မကြာမီမှာ ပင် နှစ်ဖက်လူအုပ်ကြီးမှာ ရန်ဖြစ်ကြတော့သည်။ ။

ထောင့်ကန်ဘောနေရာမှ တိုင်ကို ဆွဲနုတ်သူက နုတ်။ ဂိုးတိုင်ဘေးတွင် ဝှက်ထားသော ကြံချောင်းများကို ပြေးယူသူယူနှင့် ဘောလုံးပွဲမှ လူရိုက်ပွဲကြီးအဖြစ်သို့ တစ်မူဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားလေတော့၏။

ကျွန်တော်လည်း ထိုလူကြီးပြောခဲ့သောအပေါက်မှ တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးလာခဲ့မိတော့သည်။ ။ ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်သွားမှန်းပင် လှည့်မကြည့်ရဲခဲ့ပေ။

ယခုလည်း ကျွန်တော် ပြေးပေါက်ကို တွေ့ထားပြီးပြီ။

ကျွန်တော်တို့ အဆောင်နောက်တွင် အင်ဒိုနီးရှားအလုပ်သမားများ နေသော အဆောင်ရှိသည်။ ။ အဲသည် ဘက်သို့ ဝင်နိုင်ရန် လူတစ်ကိုယ် စာ အပေါက်တစ်ပေါက် ကျွန်တော် တွေ့ထားပြီးပြီ။ အသာငုံဝင်လိုက် သည် နှင့် ရန်သူမှ မျက်ခြည်ပြတ်သွားနိုင်သည်။ ။

"ဟိုမှာ ... လာပြီ"

ကျွန်တော်တို့ ထဲမှ ဘယ်သူ့အော်လိုက်မှန်းမသိ။

ကားအဖြူလေးတစ်စီး အဆောင်ရှေ့ ‘ကျီ’ခနဲ ထိုးရပ်လာသည်။ ။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက ကိုရဲနိုင်။ ကိုရဲနိုင် ကျွန်တော်တို့ ကို ထိန်း ကွပ်ရန် မလေးရှားအေးဂျင့်မှ ငှားထားသော မြန်မာတစ်ယောက်ဖြစ်သ ည် ။ နိုင်ငံသားချင်းဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက ကိုရဲနိုင်ကို ချဉ်ကြသည်။ ။

ကိုရဲနိုင်က မြန်မာမြန်မာချင်းပင် ခေါင်းတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်ချင်သူ။ ဘ နဖူးသိုက်တူးသည့် လူစားမျိုး။ တစ်ဘို့တည်းသမား။

ကျွန်တော်ရောက်စက လစာထုတ်ရန် ဘဏ်ကတ်လုပ်မှ ရမည်ဆို၍ သူနှင့်လိုက်ပြီး လုပ်ရသည်။ ။ ကျသင့်ငွေက ရင်းဂစ်သုံးဆယ်။ လစာထဲမှ ဖြတ်ချလိုက်သည် က ရင်းဂစ်ရှစ်ဆယ်ကွက်တိ။ သူ့အား မေးတော့လ ည်း သူဌေးကပဲ ဖြတ်သလိုလိုနှင့် အချင်ယောင် ဆောင်နေသည်။ ။

သူ့အတွက်ကတော့ ထိုရင်းဂစ်ငါးဆယ်က ဘာလုပ်၍ ရသည် ကို မ သိ။ ကျွန်တော့်အတွက်က ဆန်ဆယ်ကီလို နှစ်အိတ်ရသည်။ ။ ဆန်ဆယ် ကီလို နှစ်အိတ်ဆို ရက်ပေါင်းငါးဆယ်လောက်တော့ လူတစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး စားနိုင်သည်။ ။

ရေဖိုး၊ မီးဖိုး စတာတွေကိုလည်း ကိုရဲနိုင်က သာသာထိုးထိုး

စာရင်းပြပြီး ကျွန်တော်တို့ အပေါ်က ဖြတ်တောက်တင်သေးသည် ။ အဆိုးဆုံးက ကျွန်တော်တို့လို အေးဂျင့်လက်ထဲ ရောက်လာသော မြန်မာမိန်းကလေးများအား ဖြားယောင်း၍ ခြေတော်တင်တတ်ခြင်းပင်။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက သူ့ကို ချီးထက်ရွံ့သည် ။

"မင်းတို့ အလုပ်မဆင်းဘူးလား.. ဘာလဲ"

ကိုရဲနိုင်က ကားပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း အသံမာမာဖြင့် လှမ်းအော်သည် ။ အဆောင်ထဲတော့ မလာ။ အဝင်ဝမှာ ပင် ရပ်နေ၏။

"ကျုပ်တို့ ထမင်းစားစရာမရှိလို့ အလုပ်မဆင်းတာ"

ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုထဲမှ အသံတစ်သံ ထွက်လာသည် ။ ဘယ်သူလဲ ဟု တော့ ကျွန်တော်မသိ။

ကိုရဲနိုင်က ဘာမှ ဆက်မမေးတော့။

ချက်ချင်း သူ့ခါးကြားထဲမှ ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ဆက်သည် ။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြ၏။

ကိုရဲနိုင် ဘယ်ကို ဖုန်းဆက်တာလဲ။

အေးဂျင့်ဆီကိုလား။ ဒါမှ မဟုတ် မန်ကျည်းသီးတွေဆီကိုလား။

မန်ကျည်းသီးတွေဆိုသည် က မလေးရှားနွယ်ဖွား အိန္ဒိယလူမျိုး ကြေးစားလူမိုက်များ ဖြစ်သည် ။ ကိုရဲနိုင်က ထိုလူမိုက်များကို ပေါင်းထားတတ်သည် ။ ထိုကောင်တွေက မိုက်သည် ။ ရဲသည် ။

ငွေရမည်ဆိုလျှင် ခွေးရူးများ လို မြင်မြင်ရာကို ကိုက်ဝံ့ကြ၏။

ယခုလို ပြဿနာမျိုးနှင့် မကြုံပါဘဲနှင့်ကိုပဲ ကျွန်တော်တို့လို နိုင်ငံခြားသား အလုပ်သမားများကို ဓားပြတိုက်၊ လုယက်၊ သတ်ဖြတ်

တာတွေ လုပ်တတ်သည်။ ။

ကိုရဲနိုင် ဖုန်းဆက်ပြီး သိပ်မကြာလိုက်ပေ။ အဆောင်ရှေ့သို့ ဗင်ကား တစ်စီး ထပ်ရောက်လာသည်။ ။ ကားတံခါးများ ‘လျှော’ခနဲ ပွင့်သွားပြီး ကားပေါ်မှ မန်ကျည်းသီး ခုနစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ။

ထိုကောင်တွေကို ကြည့်ရသည် မှာ အိန္ဒိယကားများ တွင် တွေ့ရတတ်သော လူဆိုးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကြီးများ နှင့် တထေရာတည်း ဖြစ်၏။ ။ လက်မခန့်ရှိသော စတီးလ်ဆွဲကြိုးကြီးများကို ဆွဲထားကြသည်။ ။ မည်းနက်နေသော အသားအရေများမှာ ဆိုးရွားလှသော သူတို့ ၏ မျက်နှာပေါက်များကို ပို၍ အကျည်းတန်စေလေသည်။ ။ မပြီးမသင်ဘဲ ထားသော အမွှေးအမျှင်များကြောင့် ဘီလူးကြီးများကိုပင် ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည်။ ။

သူတို့ ကလည်း အဆောင်ဝန်းထဲသို့မဝင်။ ခြံတံခါးဝမှာ ပင်ရပ်နေကြသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုကလည်း ချက်ချင်း တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ထရပ်လိုက်သည်။ ။ လူပေါင်းလေးဆယ်။ အားလုံး၏ မျက်နှာများ တွင် သေမထူးနေမထူးဆိုသည့် အသွင်သဏ္ဌာန်တို့ က ပေါ်လွင်နေသည်။ ။

‘အုတ်နံရံကြီးပင် ဖြစ်ပါစေ၊ ခေါင်းနှင့် ဆောင့်သင့် ဆောင့်ပစ်မည်’ ဆိုသည့် မိုက်ရူးရဲသတ္တိမျိုးဖြင့် မန်ကျည်းသီးများကို ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ။

မန်ကျည်းသီးများကလည်း နပ်သည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ။ ခါတိုင်း ခုလို ခုနစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်းကြည့်တာနှင့်ပင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်လေ့ရှိသော ကျွန်တော်တို့ မှာ လုံးဝမလှုပ်၊ မဖြူသည် ကို သတိထားမိသွားကြ

သည် ။

နွားများ လို ဆယ်မိနစ်ခန့် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ဆိုင်ကြည့်နေပြီးမှ သူတို့ ထဲမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော လူကြီးက ရှေ့တက်လာသည် ။

"မင်းတို့ အလုပ်ဆင်းမှာ လား.. မဆင်းဘူးလား"

အသံကြီးက မိုးခြိမ်းသလို ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း ကြောက်စရာကြီး ဖြစ်၏။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ပေါက်ကွဲတော့မလို ပြူးကျယ်လျက် ရှိသည် ။ ချိုင်းကြားထဲတွင် ညှပ်ထားသော တစ်တောင်ခန့် ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးမှာ သူ့အား ပို၍ အကျည်းတန်စေလေသည် ။

ကျွန်တော်ကတော့ ထိုလူကြီး၏ အကြည့်ကိုခံရသည် မှာ မာန်ဖီနေသော ဒိုဘာမင်ခွေးဆိုးကြီးတစ်ကောင်၏ ရန်လိုဟိန်းဟောက်ခြင်းကို ခံရသကဲ့သို့ ခံစားရ၏။

"ဟေ့.. မေးနေတယ်လေ.. မင်းတို့ အလုပ်ဆင်းမှာ လား.. မဆင်းဘူးလား"

နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ထပ်အော်သံကြားမှ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့လှုပ်ရှားလာသည် ။ ကျွန်တော်တို့ ထဲတွင် လူဟောင်းများ ဖြစ်သော ရန်ကုန်မှ ကိုမောင်ကြည်၊ ပုဂံ-ညောင်ဦးဘက်မှ ကိုမိုးဆန်း၊ မိတ္ထီလာဘက်မှ ကိုမင်းထွန်းတို့ မှာ ခေါင်းချင်ဆိုင်တော့သည် ။

သူတို့ က ကျွန်တော်တို့ ထက်စောပြီး အနိုင်ကျင့်ခံခဲ့ရသူများ ပီပီ ကျွန်တော်တို့ ထက် ခက်ထန်မာကျောနေတာကို သတိထားမိသည် ။

ခဏကြာတော့ ပုဂံ-ညောင်ဦးဘက်မှ ကိုမိုးဆန်းက လူအုပ်ရှေ့သို့ထွက်ပြီး မန်ကျည်းသီးကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းသွားဆိုင်သည် ။ အဖွဲ့သားအား

လုံးအတွက် သူပြောမည်ဆိုသည့်သဘောမှန်း အားလုံးသိကြသည် ။ ဘယ်သူကမှ မကန့်ကွက်ကြ။

ကိုမိုးဆန်းက မလေးရှားမလာခင်တုန်းက ရွာမှာ ထန်းသမားဖြစ်သည် ။ မလေးရှောက်နေသည် မှာ လေးနှစ်ခန့်ရှိပြီ။ မလေးစကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောနိုင်သည် ။ အမြဲတမ်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နေတတ်ပြီး အလုပ်သမားအချင်းချင်း ကူညီတတ်သော စေတနာကောင်းရှိသူ ဖြစ်သည် ။

မန်ကျည်းသီးကြီးက ‘မင်း.. ဘာကောင်လဲ’ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည့် မျက်လုံးများ ဖြင့် ကိုမိုးဆန်းကို ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်က ကိုမိုးဆန်းကို တစ်ခုခု လုပ်ပစ်တော့မှာ လားဟု စိုးရိမ်နေမိသည် ။

သို့သော် ကိုမိုးဆန်းက ကြောက်ပုံမရ။

သူ့ထက် သုံးဆခန့်ထွားကျိုင်းသော လူ့အတ္တဘောကြီးကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြန်ကြည့်နေ၏။

"ငါတို့ လစာကို အခုချက်ချင်း ဘဏ်ထဲထည့်ပေး ...။ အဲဒါဆို ငါတို့ အလုပ်ဆင်းမယ်"

ကိုမိုးဆန်းက အထစ်အငေါ့မရှိသော မလေးစကားဖြင့် မန်ကျည်းသီးကြီးအား ပြောချလိုက်သည် ။ ကိုမိုးဆန်း အမူအရာ၊ စကားပြောဟန်များကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်မှာ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။

"အေး.. ထည့်ပေးမယ်။ မင်းတို့ အခု အ လုပ်သွား။ စက်ရုံမှာ စက်တွေ ရပ်ထားရတယ်"

"အဲသလို ပြောရုံနဲ့ ငါတို့ က မသွားဘူး။ ငါတို့ လစာကို အခုထည့်ပေးတာနဲ့ ချက်ချင်း အ လုပ်သွားမယ်"

ကိုမိုးဆန်းစကားများကြောင့် မန်ကျည်းသီးများမှာ ပို၍ ဒေါသထွက်သွားကြသည်။ ။ ရှူး.. ရှူး.. ရှား.. ရှား ဖြစ်ကုန်သည်။ ။ ကျွန်တော်က သည် တစ်ချီတော့ တကယ်ဆော်ရတော့မည်ဟု အတတ်သိလိုက်သည်။ ။

မန်ကျည်းသီးကြီး ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ စက်ရုံတွင် အလုပ်သမား နှစ်ရာကျော်ရှိရာ မြန်မာအလုပ်သမားက ငါးဆယ်ခန့်ရှိသည်။ ။ ကျန်သောလူများက ဖိလစ်ပိုင်၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ ဘင်္ဂလား၊ နီပေါ၊ မလေး စသဖြင့် လူနည်းစု ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးနီးပါး အလုပ်မဆင်းသည် နှင့် စက်ကလည်၍ မရတော့သည် က အမှန်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ မှာ ထိုကဲ့သို့ အလုပ်ခွင်တွင် အရေးပါသော်လည်း လစာကိစ္စ၊ နေရေးထိုင်ရေး ကိစ္စများ တွင် အရေးမပါလှပေ။ အောက်တန်းကျရသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မသွား။ တင်းခံနေကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ ၏ ချဉ်ဖတ်ကြီး ကိုရဲနိုင်က ရှေ့ထွက်လာသည်။ ။

"မင်းတို့ ကို ကောင်းကောင်း ပြောနေတာနော်..။ နောက်မှ ငါ့ကို အချင်းချင်းတွေ အနိုင်ကျင့်တယ် မပြောနဲ့ ...။ ဒီကောင်တွေက နောက်ထပ် သူတို့ လူတွေခေါ်ဖို့ လုပ်နေကြပြီ"

"ခေါ်ချင်လည်း ခေါ်ကွာ.. ငါတို့ လည်း သတ္တိရှိတယ်။ ငါတို့ လည်း .. ယောက်ျားတွေကွ"

ကိုမိုးဆန်းက ခပ်တင်းတင်းပင်ပြန်ပြောကာ နောက်ဘက် လူအုပ်ရှိရာလှည့်ပြီး မျက်ရိပ်ပြတော့သည်။ ။ တိုက်ပွဲတော့ စပြီ။

အချို့က မြက်တောထဲတွင် ဝှက်ထားသော တုတ်များ ၊

သံချောင်းများကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ကိုင်ထားလိုက်ကြပြီ။

ကိုရဲနိုင်က ဘာမှ ထပ်မပြောတော့။ မန်ကျည်းသီးများကို လက်ကာပြကာ ဖုန်းထုတ်ဆက်တော့သည်။ ။ ဘယ်ကိုဆက်သည် တော့ ကျွန်တော်တို့ မသိ။ သူပြောသလို မန်ကျည်းသီးများကို ခေါ်တာဟု ပဲ ကျွန်တော်ထင်သည်။ ။

"ကဲ.. အားလုံးအသင့်ပြင်ထားကြ"

ကိုမောင်ကြည်က အဲသည် လိုအော်လိုက်သည် နှင့် လူစေ့ တုတ်စေ့ ဖြစ်သွားကြတော့သည်။ ။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း မြောင်းထဲကျနေသော ခုတင်တိုင်တစ်ချောင်းကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး တင်းတင်း ကိုင်ထားမိတော့သည်။ ။

သို့သော် အခြေအနေက ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားတော့၏။

ကိုရဲနိုင်က ကျွန်တော်တို့ ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ ။

"အေးဂျင့်က အခုထည့်လိုက်ပြီတဲ့ ...။ သွားထုတ်လို့ ရပြီတဲ့ ...။ နေ့လယ် အလုပ်ဆင်းဖို့ ပြင်ထားကြ..."

ကိုရဲနိုင်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့ကားလေးပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားသည်။ ။

မန်ကျည်းသီးများကလည်း ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကို အခဲမကျေဟန် လက်ညှိုးနှင့်ထိုးကာ ထိုးကာဖြင့် အဆောင်ရှေ့မှ ထွက်သွားကြ၏။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကလည်း စိတ်အေးသွားရတော့သည်။ ။

တုတ်များ ၊ သံချောင်းများကို နေသားတကျ ပြန်ထားလိုက်ကြတော့သည်။ ။

ကျွန်တော်လည်း ဘယ်သူမှ မရိုက်လိုက်ရသော ခုတင်တိုင်ကြီးကို
မြောင်းထဲပြန်ဝဲပစ်လိုက်သည်။ ။

ဘဏ်ထဲ ပိုက်ဆံတကယ်ရောက် မရောက် စစ်ရန်သွားမည့်သူက
သွား၊ နေ့လယ်အလုပ်ပြန်ဆင်းရန် ပြင်သူကပြင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ အ
ဆောင်လည်း ထိုအခါမှ ပုံမှန်အနေအထားသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့လေ
တော့သည်။ ။

အခန်း - ၄

မြင်မြင်ရာ အရပ်မျက်နှာတိုင်းတွင် မြူများက ရစ်သိုင်းထားကြသည်။ ။ စကားသံသဲ့သဲ့မှ လွဲ၍ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အိပ်မောကျနေဆဲ။ လျှပ်စစ်အားကောင်းသောနိုင်ငံ ဖြစ်သည့်အလျောက် မာကျူရီမီးတိုင်တို့ က ရွှေဝါရောင်အဆင်းဖြင့် ထိန်လင်းလျက်ရှိနေသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ မှာ လေးနာရီထိုးပြီးကတည်းက ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းချိုင့်ထည့်ကာ အဆောင်မှ ထွက်လာခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ငါးနာရီတောင် ထိုးပြီးနေပြီ။

ကားက မလာသေး။

ကျွန်တော်တို့ အဆောင်မှ ဘတ်စ်ကားဂိတ်သို့ ဆယ်မိနစ်ခန့် လမ်းလျှောက်ရသည်။ ။ ကားဂိတ် ဆိုသော်လည်း ထိုင်စရာခုံတန်း ဘာညာမရှိပေ။ သူများ အဆောင်ရှေ့မှ အုတ်ခုံများ ပေါ်တွင် ဖြစ်သလိုစောင့်နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေသော နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ပွင့်ခါစ ခရေပင်တန်းကြီး ရှိ၏။ ထိုနေရာရောက်သည် နှင့် ခရေပန်းနံ့က နှာခေါင်းထဲ ဝင်လာတတ်သည်။ ။

ယခုလို မနက်စောစောဆို ခရေပန်းများ ဖွေးနေအောင် ကြွေလှေ့ရှိ၏။ သို့သော် ကောက်မည့်သူမရှိ။ ပန်မည့်သူ နှုတ္တိ...။

ခရေပင်တန်းနှင့် ကပ်လျက်အဆောင်တွင် ရွှေမများ ရှိသည် ။ ရွှေမများကလည်း ခရေပန်း မကောက်၊ မပန်။ မကြိုက်ကြဘူးထင်၏။ ကျွန်တော်တော့ သူတို့ ခရေပန်းကောက်တာ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ဖူး။

သူတို့ ကပဲ ပန်းမကြိုက်တာလား၊ ကျွန်တော်ကပဲ မမြင်မိတာလား မသိ။ ကျွန်တော်ကတော့ မြန်မာမိန်းကလေးမှန်လျှင် ပန်းကြိုက်သည် ဟု တစ်သက်လုံးထင်လာခဲ့မိတာ ဖြစ်သည် ။

ထိုရွှေမများ ပန်းမကြိုက်ပေမယ့် ငွေကြိုက်တာတော့ ကျွန်တော်သိသည် ။ သူတို့ ငွေကြိုက်လို့ လည်း ကျွန်တော်တို့လို အေးဂျင့်သမားများနှင့် သဟဇာတမမျှခြင်း ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်တို့ အေးဂျင့်သမားများ အစစအရာရာ အောက်ကျနောက်ကျနိုင်တာ သူတို့ သိသည် ။ လစာနည်းတာလည်း သိသည် ။

ထို့ကြောင့် သူတို့ က မကြိုက်၊ အထင်မကြီး။ မတော်တဆ လမ်း၌ ကျွန်တော်တို့ နှင့် ဆုံလျှင်တောင် ခေါင်းငုံ့လျှောက်သွားတတ်ကြသည် ။ မကြည့်ချင် မမြင်ချင်ဘူးဆိုသည့် အထာများ နှင့်။ ငွေပါလို့ ကတော့ ဘာလူမျိုးဖြစ်ဖြစ်၊ ရွှေမတို့ က ကြိုက်ပြီးသား။

အလုပ်ကလေး မပိတ်လိုက်နှင့် ခရေပင်တန်းအောက်တွင် နေရာလွတ်မရှိတော့။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ အပြိုင်အဆိုင် ထိုင်နေကြတော့သည် ။ ကျွန်တော်တို့ မှာ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ဘူးလား ဆိုတော့လည်း ဆိုင်သည် ။ ဆိုင်သလား ဆိုတော့လည်း မဆိုင်။

ကြာတော့ လျစ်လျူရှုတတ်အောင်သာ ကြိုးစားရတော့သည် ။

ကျွန်တော် နာရီထပ်ကြည့်လိုက်တော့ ငါးနာရီခွဲတော့မည်။

ကားက မလာသေး။ မြူများက ဝေးလွင့်ပြေးထွက်စပြုပြီ။

အနားနီးသော အဆောင်များမှ လည်း လူသံသူသံများ ကြားလာရပြီ ။ ကားစောင့်နေကြသူများ တွင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာများ ချည်းမဟုတ်။ ဘင်္ဂလား၊ နီပေါ၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ ဗီယက်နမ် လူမျိုးစုံ စောင့်နေကြခြင်းဖြစ် သည် ။ အလုပ်သမားပေါင်း တစ်ရာလောက်တွင် မှ ကားက တစ်စီးပဲ လာကြိုသည် ။ ကားပေါ်လူတက်ရသော အချိန်များ သည် ငရဲတမျှ ထင် မိသည် ။ ကားရပ်တာနှင့် အပေါက်ဝမှာ စုပြုံတိုးရသည် ။

ကိုယ်က နောက်ကဆိုလျှင် ရှေ့က လူကိုတိုး၊ ကိုယ်က ရှေ့ကဆိုလျှင် နောက်က လူက တိုးတာခံရသည် ။ ကားပေါ်မှာ ထိုင်ခုံက ငါးဆယ်ခန့် သာ ပါသည် ။ ကားပေါ်အရောက်နောက်ကျပြီး ခုံမရပါက စက်ရုံမရောက်မချင်း တစ်နာရီလောက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရတော့သည် ။

အလုပ်ဝင်သည် နှင့် တစ်နေ့ကုန်ရပ်ပြီး အလုပ်လုပ်ကြရသဖြင့် ကားပေါ်မှာ တော့ ဘယ်သူမှ မရပ်ချင်ကြ။ ထိုင်ချင်ကြ၏။

ကျွန်တော် တွေးနေတုန်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေသည့် နီပေါများက ထမင်းဘူးများကို ဆွဲပြီး တရမ်းရမ်းနှင့် ထပြေးသည် ။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကားက ခါတိုင်းလာနေကျ နေရာအထိမလာဘဲ ခရေပင်တန်းနား မရောက်မီမှာ ပင် ရပ်လိုက်တာ မြင်ရသည် ။

ကျွန်တော်တို့ လည်း ထမင်းဘူးများကိုဆွဲပြီး ကားဆီ ပြေးကြရ တော့သည် ။ ခါတိုင်းလို သူ့ထက်ငါ တိုးတက်ကြရသည် ။ လူကောင် သေးသော ကျွန်တော်က လှေကားထစ်နှင့် ခြေထောက်ပင် ထိသည် မထင်။ ကားပေါ် ရောက်သွားသည် ။ ဘယ်သူမှ မထိုင်ချင်သော နောက် ဆုံးခုံရှည်ကြီးမှာ နေရာရသည် ။ အချို့က တိုးဝှေ့တက်နေကြဆဲ။

အားလုံး နေသားတကျဖြစ်သွားတော့ ကားက ‘ဝူး’ခနဲ အသံပေးရင်း ပြန်ရပ်သွား၏။ ကျွန်တော်က အစမှ နှိုးရခက်နေတာဟု ထင်မိသေးသ

ည် ။ သို့သော် မဟုတ်။ ဒရိုင်ဘာက သူထိုင်ခုံမှ ‘ဆတ်’ခနဲ ထလာသည် ။

"အားလုံးပြီးပြီလား"

အသံက မာသည် ။ သူမေးစကားကြားမှ ကျွန်တော် သတိထားကြည့်လိုက်တော့ ခါတိုင်းမောင်းနေကျ မလေးဒရိုင်ဘာမဟုတ်။ မန်ကျည်းသီး ဒရိုင်ဘာ ဖြစ်နေသည် ။

"ပြီး.. ပြီ"

အားလုံး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြီးတဲ့ အကြောင်း ဝိုင်းအော်ကြသည် ။

"ပြီးရင် အေးဂျင့်သမားများ အားလုံးပြန်ဆင်း"

"ဟာ..."

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ပြာသွားကြသည် ။

အေးဂျင့်သမားတွေဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာအလုပ်သမားများကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည် ။ အခြားအလုပ်သမားများမှာ သူဌေးကောလ်လင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ မှာ ဘုမသိဘမသိနှင့် မဆင်းဘဲ ဝိုင်နေမိကြသည် ။

"ပြောနေတယ်လေ.. အေးဂျင့်သမားတွေ ဆင်းလို့ "

"ဘုန်း..."

မန်ကျည်းသီးကောင်က တစ်ဆက်တည်း ကားဘော်ဒီကို သူ့လက်ကြီးနှင့် ရိုက်ချလိုက်သည် ။ ဘာမှ မမေးသာတော့။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဆင်းကြရတော့သည် ။

"မင်းတို့ ကို နောက်တစ်ခေါက် လာခေါ်မယ်"

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အောက်ရောက်သွားမှ လှမ်းအော်ခဲ့ကာ ကားကို 'ဦး'ခနဲ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးမှာ တောက်ခေါက်သူက ခေါက်၊ နီးရာ ကျောက်ခဲကို ဖိနပ်နှင့် ကျုံးကန်သူက ကန် ဖြစ်ကုန်သည်။ ။ ကျွန်တော်လည်း တော်တော် ခံပြင်းသွားမိ၏။

ဒရိုင်ဘာက 'အေးဂျင့်သမားတွေ အကုန်ဆင်း'ဟု အော်လိုက်ချိန်တွင် အကြည့်ခံလိုက်ရသော မျက်လုံးများကို ကျွန်တော်ရှက်မိသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေ အေးဂျင့်သမားဆိုတာ တစ်စက်ရုံလုံး သိသည်။ ဘာအကြောင်းကြောင့် သည် လိုလုပ်တာလဲ ကျွန်တော် မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်မိသည်။ ။

အချို့က 'အလုပ်မဆင်းဘူးကွာ'ဟု ဆိုကာ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် အဆောင်ပြန်သွားကြသည်။ ။ အချို့ကတော့ ဘာမှ မပြော။ သို့သော် စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ကြတာကတော့ သေချာသည်။ ။ ကျွန်တော်လည်း ထမင်းဘူးလေး မလွတ်တမ်းကိုင်ရင်း ကိုမောင်ကြည်တို့ အနား၌ သွားထိုင်နေလိုက်သည်။ ။

"တောက်.. ဒါ ငါတို့ ကို ပညာပြတာကွ"

ကိုမောင်ကြည်က တောက်တစ်ချက်ခေါက်ရင်း ပြောလိုက်တော့ အားလုံး၏ မျက်လုံးများက သူ့ထံ ရောက်သွားကြသည်။ ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုမောင်ကြည် ဘာကိုဆိုလိုတာမှန်း နားမလည်။

ဘာကြောင့် ဘာကို ပညာပြတာလဲ ကျွန်တော်မသိ။

"ဒါ.. ရဲနိုင်စနက်ပဲ...၊ ဒီကောင် ခိုင်းတာ"

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း အကောင်ကြီးကို လုံးလုံးမြင်တော့သည်။ ။ ဟုတ်သားပဲ။ ဟိုတစ်လောက်က ကျွန်တော်တို့ နှင့် ဖြစ်ထားသည့်ကိစ္စ

။ သို့သော် သည် လို အသေးအမွှားလေးများ အထိ လိုက်လုပ်လိမ့်မည်ဟု တော့ ကျွန်တော် ထင်မထားခဲ့။

"ငါတို့ ဂရုစိုက်ရမယ်...။ ကဲ.. အဆိုး.. ဟိုကောင်တွေ ပြန်လိုက်ခေါ်။ အလုပ်ကို အတူသွားမှ ရမယ်လို့ ပြော။ ဒီအချိန်မှာ လူစုကွဲရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်"

ကိုမောင်ကြည်က ခိုင်းသည် နှင့် ကျွန်တော်လည်း အဆောင်ပြန်ပြေးလာခဲ့ရတော့သည် ။ အချို့က အိပ်ရာထဲပင် ပြန်ရောက်နေကြပြီ။ ကိုမောင်ကြည်ပြောသလို လူစုကွဲလို့ မဖြစ်ကြောင်း ပြောကာ မရအရ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ရသည် ။

"ငါတို့ လူစုကွဲလို့ မဖြစ်ဘူးဟေ့။ ဒီကောင်တွေက လူစုမကွဲကွဲအောင် လုပ်နေတာ။ အခု ဒီလူထဲကမှ ထပ်ပြီးနေခဲ့ခိုင်းလို့ ကတော့ ဘယ်သူမှ လိုက်မသွားတော့နဲ့ ။ စက်ရုံမရောက်ခင် တစ်ခုခု ဖြစ်သွားနိုင်တယ်"

ကိုမောင်ကြည်ပြောလိုက်မှ ကျွန်တော်တို့ က သတိဝင်လာကြရတော့သည် ။ စက်ရုံမရောက်ခင် လမ်းမှာ ဆီအုန်းတောကြီးများ ရှိသည် ။ ကားကို ဆီအုန်းတောထဲမောင်းဝင်ကာ ပြဿနာမရှာနိုင်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးလေ။ ကိုမောင်ကြည်၏ တွေးတွေးဆဆပြောစကားများက ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို ပိုပြီး စည်းလုံးသွားစေခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်၏။ ခါတိုင်းလို တကွတပြားပင် မဟုတ်တော့ဘဲ ပို၍ နီးနီးကပ်ကပ် ထိုင်မိကြတော့သည် ။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အလင်းရောင်က စပွင့်ဆဲ။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တော့ တစ်စထက်တစ်စ ပိုလို့ ပင် မှောင်မှိုက်လာသည် ဟု ထင်နေမိတော့သည် ။

အခန်း - ၅

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ စက်ရုံရောက်သွားတော့ အလုပ်ဝင်ရမည့် အချိန်ထက် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် နောက်ကျနေပြီ။

ကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းပြေးကာ အဝင်ကတ်များကို ရေးကြီးသုတ်ပြာ ထိုးကြရသည်။ ခါတိုင်းတော့ အဝင်နောက်ကျလျှင် လစာထဲမှ ဖြတ်သည်။ သည် နေ့တော့ ကျွန်တော်တို့ က နောက်ကျတာ မဟုတ်၍ မဖြတ်နိုင်ဟု ပဲ တွေးထားလိုက်သည်။

ကျွန်တော် လုပ်ရသည့်အလုပ်က ကတ်ထူစက္ကူများကို တံဆိပ်ရိုက်ရသောလိုင်း။ သစ်သားနှင့် လုပ်ထားသော တံဆိပ်တုံး အရွယ်အစားအစုံကို မ,ရသည်။ ရိုက်ရသည့်တံဆိပ်များက ‘ဆမ်ဆောင်း’၊ ‘ဆိုနီ’ စသဖြင့် ချိုးစုံသည်။

စက္ကူအသေးများကို ရိုက်ရသည့်အခါ၌ သက်သာသလောက် တကယ့်အကြီးစားကြီးများကို ရိုက်ရသည့်အခါ စက္ကူတစ်ချပ်ကို အလုပ်သမား လေးယောက် မ,တာပင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုက်တွင် အလုပ်သမားရှစ်ယောက် ရှိသည်။

ခြေခက် ယေခက် မှာ မြန်မာများ ဖြစ်၍ ကျန်နှစ်ယောက်မှာ မလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ ပင်ပန်းသည့်အလုပ်များ၊ ညစ်ပေသော အလုပ်များကို ကျွန်တော်တို့ မြန်မာများက ဒိုင်ခံလုပ်ရသည်။ မလေးများက

ပေဘူးလေးကိုင်ရုံ၊ ဆေးကလေး စပ်ရုံ၊ စက်မောင်းရုံလောက်သာ လုပ်ရသည်။ ။

လစာကျတော့ ကြည့်။

ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ချိန် ရှစ်နာရီအပြင် အိုတီ လေးနာရီပေါင်း စုစုပေါင်း အလုပ်ချိန် ဆယ့်နှစ်နာရီလုပ်တာမှ သူတို့ ရဲ့ Basic ကြေးကိုမမီ။ သေချာတွေးကြည့်လျှင် ကျွန်တော်တို့ ဘဝက အိမ်ဝေးကျွန်များ ပင် ဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ နိုင်ငံသားများ မလုပ်ချင်သော အလုပ်များကို ကျွန်တော်တို့ က လုပ်ခနည်းနည်းဖြင့် လုပ်ပေးနေရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ မလုပ်ချင်လို့ လည်း မဖြစ်၊ ကျွန်တော်တို့ မှာ ဘာမှ မသိကြပါဘဲနှင့်ကိုပဲ လာခဲ့ကြပြီးပြီ မဟုတ်လား။

"ဟေး.. အဆိုး"

အလုပ်ကို တစ်ဖက်ကလုပ်ရင်း အတွေးလွန်နေသော ကျွန်တော့်အား နောက်ဘက်မှ လှန်လိုက်သဖြင့် လန့်သွားမိသည်။ ။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုက်ထဲမှ စူပါဗိုက်ဆာဖြစ်သူ မလေးလူမျိုး အားလီ။ သည် ကောင်က ကျွန်တော့်ကို ခင်သည်။ ။ ကျွန်တော်ကလည်း လက်ထဲငွေပြတ်သည့်အခါ ချေးငှားရလွယ်သဖြင့် သူ့ကိုခင်မိသည်။ ။

"အလုပ်ကို ဂရုစိုက်လေ..၊ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ"

အားလီက မေးခွန်းကိုပဲ မေးကာ အဖြေကို စောင့်မသွား။ သူ့အလုပ်ရှိရာသို့ ထွက်သွားသည်။ ။ သူပြောမှ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ ။ အခုတစ်လော အလုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော်မပျော်။

ကျွန်တော် အလုပ်ပြောင်းချင်နေသည်။ ။ ယခု အလုပ်မှ ရသော လ

စာနှင့် ကျွန်တော့်ဘဝ ပြောင်းလဲမသွားနိုင်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည် ။
လစာက အိုတီမပြတ်ဆင်းမှ နှစ်သိန်း။ စားစရိတ်၊ ရေဖိုး၊ မီးဖိုးနှင့်
အခြားအသုံးအဆောင်များ ဝယ်ခြမ်းပြီးလျှင် ဒေါ်မအေးကို လစဉ် တစ်
သိန်းလောက်သာ ပို့နိုင်သည် ။

ကျွန်တော်ယူခဲ့သည့် အကြွေးက စုစုပေါင်း ဆယ့်နှစ်သိန်း။

အတိုးက တစ်ဆယ်တိုး။ တစ်လပို့ငွေက အတိုးပင်မကျေချင်။ အေး
ဂျင့်ကောလင်းဖြစ်၍ အလုပ်ပြောင်းလို့ ရသော်လည်း လက်တွေ့မှာ က
ဒဏ္ဍာရီဆန်လွန်းလှသည် ။ အေးဂျင့်က သူနှင့် အလျဉ်းသင့်သူများကို
သာ အလုပ်တစ်ခုမှ အခြားတစ်ခု ပြောင်းပေးတတ်သည် ။

သူနှင့် မျက်နှာမတည့်သည့်သူဆိုလျှင် ‘သေချင်တဲ့ ကျား
တောပြောင်း’ဆိုသည့် စကားပုံအတိုင်း ဖြစ်သွားတတ်သည် ။

သွားပေရော့ တောကြီးမျက်မည်းထဲ။

အေးဂျင့်က ဆိုတာထက် အလုပ်သမား အပြောင်းအရွှေ့များ တွင်
ကိုရဲနိုင်က အခရာကျသည် ။ ကိုရဲနိုင်နှင့် လေပေးလေယူ တည့်ပါမှ ။ ဒါ
ကလည်း အတော်ကို ခဲရာခဲဆစ်ကိစ္စ ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့မှာ
သာဆိုသေး၏။ သူနှင့် ပြဿနာဖြစ်ထားတာ နှစ်လပင် မပြည့်သေးဘူး
မဟုတ်လား။

"အဓိက,က ဒါပါပဲကွာ"

ကျွန်တော်နှင့်အတူ လုပ်နေရသော ပဲနွယ်ကုန်းဘက်မှ အစ်ကိုကြီး
ကတော့ လက်ကလေးဝိုင်းပြကာ ထိုကဲ့သို့ ပြောဖူးသည် ။

"မင်းရတဲ့ တစ်လစာလောက် ရဲနိုင်ကို ပုံပေးလိုက်၊ ဒီကောင်က အ
ဖေ.. အဖေနဲ့ တောင် ခေါ်ဦးမယ်.. ဟင်း.. ဟင်း.."

"မပေးနိုင်ပါဘူးဗျာ.. ဘယ်လိုမှ ကြံရာမရရင် ကျွန်တော်က အိုပစ်လိုက်မှာ ..."

ကျွန်တော့်စကားကို ကြားတော့ ထိုအစ်ကိုကြီးက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့။ ကျွန်တော်လည်း ထွက်ပေါက်ကလေးရရ ဟူ၍ သာ ပြောလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ တကယ်တမ်းကျတော့ အိုဖို့ က မလွယ်။

မလေးစကားက ရသည် ထားဦး။

အိုဗာစတေးတစ်ယောက်အဖြစ် ကျင်လည်ဖို့ က မလေးရှားအကြောင်းကို ကျွန်တော် ဘာမှ မသိသေး။

ကိုရဲနိုင်ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး အလုပ်ပြောင်းဖို့ ကလည်း သူပေးဖို့ နေနေသာသာ ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော်တောင် ညဈေးတန်းက တစ်ဆယ်တန် ဘောင်းဘီတစ်ထည် ဝယ်မဝတ်နိုင်သေးဘူး မဟုတ်လား။

သက်ပြင်းကြီးကို 'ဟင်း'ခနဲချပြီး လုပ်လက်စ အလုပ်ကိုသာ ဆက်လုပ်နေမိတော့သည်။ ။

ရင်ထဲမှာ တော့ လစာကောင်းကောင်း အလုပ်တစ်ခု လုပ်ခွင့်ရရေးက ပျောက်မသွားသေး။

အလုပ်ကောင်းကောင်း တစ်ခုရဖို့ မဖြစ်မနေ လုံးပမ်းရမည်ဟု ကျွန်တော် ကြိုးဝါးနေလိုက်မိသည်။ ။
